

mission

TRO. HOPP. KÄRLEK.

MISSION 2024 NUMMER 1

Evangeliet sprids i Colombias förorter

Hjälp världens kvinnor – samhällets stöttepelare

Anna-Lena Särs: "Många länkar i missionens kedja"

FINSKA 1859
MISSIONSSÄLLSKAPET

KONTAKTUPPGIFTER

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman
tfn 040 7648 051

Kommunikatör
Joanna Lindén-Montes
tfn 044 4935 690

Assistent
Bibiana Boucht
tfn 040 1692 418

Koordinator
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 040 6535 650

Följ med senaste nytt på

www.facebook.com/finska.missionssallskapet
www.youtube.com/mission.fi
www.instagram.com/finskamissionssallskapet

mission 165:e årgången

Utgivare: Finska Missionssällskapet,
www.finskamissionssallskapet.fi

Besöksadress: Magistratsporten 2 A, 00240 Helsingfors

Postadress: PB 56, 00241 Helsingfors

Telefonnummer till växeln: 09 12971

Beställningar och adressändringar:

tfn 040 7648 051,

info@finskamissionssallskapet.fi

REDAKTIONEN

Chefredaktör: Marika Björkgren-Thylin, tfn 040 9022 817

Redaktör: Joanna Lindén-Montes

Redaktionssekreterare: Britt-Helen Lindman

ISSN 0357-296X

Mission är en gratis kundtidning som utkommer 2 gånger om året i 4 300 exemplar. Tidningen är tryckt på PEFC-märkt papper.

Designkoncept: Antonomia Ab

Layout: Fontana Media/Malin Aho

Tryck: Forsberg

Finska Missionssällskapets insamlingskonto

FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH

Insamlingstillstånd: Finland RA/2020/1538, i kraft tillsvidare fr.o.m. 1.1.2021, beviljat 1.12.2020 av Polisstyrelsen. Åland ÅLR 2023/6487, i kraft 1.1-31.12.2024, beviljat 24.8.2023 av Ålands landskapsregering. De insamlade medlen används i Finska Missionssällskapets utrikesarbete.

LEDARE

MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN
CHEF FÖR SVENSK SERVICE

Hopp – trots allt

Varje nummer av tidningen Mission läses igenom flera gånger av mig och mina kolleger innan tidningen går i tryck. När jag gått igenom detta nummer har jag framför allt lagt märke till ett tydligt tema: hopp.

När man arbetar med mission, utvecklingsarbete och globala frågor ställs man dagligen inför svåra livsöden, fattigdom, lidande och orättvisa. Trots detta möter man påfallande ofta hopp och framtidstro hos människorna. När nöden är stor kan också små framsteg innebära betydande förbättringar i den enskilda människans liv eller familjens levnadsförhållanden. Just den här tidningen innehåller flera rörande skildringar av människors livsöden, som trots allt utmynnar i hopp om att förändring är möjlig och i tacksamhet över framsteg som åstadkommit.

Åtminstone mig gör det gott att läsa om dessa människooöden. När man lever i relativt välbärande – vilket de flesta finländare gör – är det lätt att förlora perspektivet. När medierna talar om miljonstöd och miljardunderskott i statsbudgeten rör man sig på en så ogripbar nivå att synen på pengars värde blir helt förvrängd. Då är det bra att bli påmind om att när allt kommer omkring så handlar det ändå om enskilda människor. Och att också en enskild människas hjälpsamhet och generositet kan ha en oerhörd stor inverkan på en medmänniskas liv.

Det är många av er som de senaste månaderna har frågat mig hur vi har det på Missionssällskapet. Som många känner till hade vi en höst av omställningsförhandlingar, uppsägningar och omorganisering. Även då man inser att det är nödvändigt med förändring är det tungt att gå igenom processen. Nu är vi inne i en fas där vi försöker landa i den nya organisationen och hitta vår plats i det förändrade landskapet. Mitt i alla omställningar försöker vi bevara förtröstan på att det svåra kommer att leda till något gott och till bättre möjligheter för de människor som Missionssällskapet och vi alla är kallade att tjäna.

Det är inte alltid lätt att känna hopp och tillförsikt när livet bjuder på motgångar och törnar. Men Bibeln är full av Guds löften och dessa får vi klänga fast vid och lita på. Liksom så många av de människor som mötte Jesus under hans jordeliv, som inte gav sig utan enträget fortsatte att be Jesus om hjälp, så får vi i livets alla skeden vända oss till vår Gud.

Lycklig den som har sitt stöd i Jakobs Gud och sätter sitt hopp till Herren, sin Gud. Han som har gjort himmel och jord och hav och allt vad som finns i dem, han sviker aldrig sina löften. Ps 146

Marika Björkgren-Thylin

På pärmen från vänster uppifrån: Leydi Motta tillsammans med sina barn Duvan Felipe, Brayon Alexis, Nery Saray och Jhoyan Smit (i mitten). Leydi verkar som koordinator i församlingen San Marcos i Colombia. Hela familjen är med i församlingens verksamhet. **Foto:** Anna Lundén.

Skärtorsdagens gudstjänst i församlingen San Marcos, Bucaramanga, Colombia. Församlingsmedlemmarna tvättar varandras fötter enligt Jesu exempel. Kyrksalen fylls samtidigt av förtroliga samtal. Läs mera om hur evangeliet förändrar människors liv i Colombia på sidorna 12–14.

FOTO: ANNA LUNDÉN

ÖGONBLICKET

AKTUELLT

Aktiva givare möjliggjorde mera stöd till kristna i Pakistan

De kristna familjer som förlorat sina hem efter mordbränderna i Jarnawala, Pakistan, har fått 20 000 euro i extra stöd. Förra hösten förstördes 27 kyrkor och 125 hem efter att sidor rivna ur Koranen hittades nära det kristna samfundets verksamhetspunkter. En rasande folkhop satte då byggnader i brand.

Missionssällskapets långvariga samarbetspartner, Peshawar stift i Pakistans kyrka, bad Missionssällskapet om stöd för att hjälpa familjerna efter händelsen. Först beviljades ett bidrag på 20 000 euro som delades ut till familjerna i form av kontanter. De drabbade familjerna kunde köpa nödvändiga saker som kläder, mat och köksredskap tack vare stödet.

Eftersom både församlingar och privatpersoner i Finland var mycket aktiva donatorer har Missionssällskapet kunnat skicka ytterligare 20 000 euro till de hjälpbehövande. Familjerna kan nu göra småskaliga reparationer i sina hem, köpa mat och andra varor som de ännu saknar.

Peshawar stift vill förmedla att varmt tack för alla donationer till de drabbade. **FOTO:** PESHAWAR STIFT

"Herren är min herde, ingenting skall fattas mig"

"Vi behöver träffa människor från andra kulturer som kan lära oss saker om Gud som vi själva missat", säger Anna-Lena Sårs.

FOTO: JOANNA LINDÉN-MONTES

"När man jobbar i ett utvecklingsland blir det synligt att små saker kan göra under", säger Anna-Lena Sårs, sakkunnig inom barn- och ungdomsverksamheten i Senegal.

TEXT: JOANNA LINDÉN-MONTES

Många länkar i missionens kedja

Vid tiden för vår intervju har Anna-Lena börjat ställa in sig på att återvända till Senegal efter tre månader i Finland. Januarikylen håller sitt grepp om hennes hemtrakt Vasa. Snön gnistrar vit i djupa drivor.

– Igår läste jag min e-post för att förbereda mig och snusa på att vara tillbaka i Senegal. Jag har börjat vänja mig vid tanken. Jag har tagit kontakt med flera personer som jag jobbar med. Det är olika världar och det tar en tid att komma in i arbetet. Just nu är det svalare i Senegal och man pustar ut efter den långa varma perioden.

Anna-Lena har haft fullt upp det senaste året. Hon har hoppat in som vikarie när

personaländringar skett bland missionärerna i Senegal.

– Under vårterminen förra året gick vi från att vara fem missionärer till två, så jag har skött en hel del administration vid sidan av mitt vanliga arbete. Men i år får jag och min finländska kollega Hilde Paco förstärkning av Anu Vasamies-Hackenbruch som är Missionssällskapets nya landschef i Senegal.

Tufft klimat påverkar barn och unga
Senegal drabbades av ihållande störtregn år 2022. Det påverkade skördarna och även många fastigheter. Missionssällskapets gästhus började uppvisa mögelskador

under 2023. Anna-Lena fick vara med och söka ett nytt gästhus i Fatick och säga upp det gamla kontraktet.

Hon har också själv flyttat in i ett nytt hus. På kvällarna när mörkret fallit brukar hon gå ut med sin hund i bostadsområdet.

– Jag promenerar längs med sandiga vägar. Jag går förbi några gatlampor och två fullvuxna träd. Mitt hem ligger mitt emellan en asfalterad väg och en öppen plan där människor brukar spela fotboll. Regnvatten samlas också här, eftersom vi befinner oss på botten av en regnvattensänka. År 2022 regnade det så mycket att det började bildas en sjö på min gård, trots att det gjorts en dräneringskanal för att leda bort vattnet

"Ett framsteg är att barnen nu välsignas i gudstjänsten. Ungdomarna sköter församlingens körer, tack vare musikarbetet och ungdomsorganisationen Jeunesse Lutherienne du Senegal", förklarar Anna-Lena. **FOTO:** ANNA-LENA SÅRS

i kvarteret. Mitt hus är omgivet av en mur, och det samlas vatten på gården. Jag har grävt ner ett dräneringsrör och fyllt ut med sand för att minska vattenmängden.

Det har även varit översvämningar i Dakar och extremt varmt i landet. Året innan var det i sin tur torka.

– Skördarna gav inte tillräckligt med mat år 2022 eftersom de möglade bort. Folk var inte beredda på störtregnen som började tidigare än vanligt. Jag kom till Senegal för tio år sedan och redan då hade klimatet blivit mer oberäkneligt. Familjerna lider på grund av det, de har inte alltid tillräckligt med mat och pengar för skolgång och sjukvård. Det går ut över barnen, som är sårbara.

– När fattigdomen ökar minskar det också möjligheten för de vuxna att fokusera på församlingsarbetet, då de måste tänka på överlevnad. Många vuxna tvingas flytta bort för att försörja sig. Barn och unga får klara sig med färre vuxna i hemmet. Den här verkligheten påverkar så klart hur församlingarna utformar sin verksamhet som är riktad till barn och unga.

Gemenskap i söndagsskolan

Anna-Lena poängterar att befolkningen i Senegal är ung. Så mycket som hälften av landets invånare utgörs av barn under 18 år.

Anna-Lena deltog i en gudstjänst i byn Gandiol i samband med Missionssällskapets medarbetardagar i mars 2023. Här inleddes Missionssällskapets arbete på 1970-talet. **FOTO:** HELI VUOHELAINEN

– Vi bygger upp kontakten till barnen på ett annat sätt än i Finland. Barn umgås mera med andra barn i Senegal. De har många syskon och växer upp tillsammans med släktingar och kusiner. De är inte lika mycket med mamma och pappa som i Finland. Barn rör sig i stora skockar, och när kyrkan ordnar barnprogram samlas alla i stora grupper.

Söndagsskolan är en stötteleare i kyrkans arbete. Skriftskolan har också en viktig plats och Anna-Lena har arbetat mycket för att utveckla den.

– Söndagsskollärarna poängterar att verksamheten är viktig för barnen. De kristna är en liten, ganska osynlig minoritet i Senegal. Det som ofta avgör ifall barnen kommer med i verksamheten är vem de umgås med och känner. Som kristen är man en minoritet bland muslimer, och som lutheran även en minoritet bland de kristna. Grupptillhörigheten är därmed viktig.

Vittnesbörd och gemenskap

– Som finländare tänker jag ofta att den inre motivationen är viktig i det arbete som görs i kyrkan, inte bara de yttre omständigheterna, som socialt arbete. Jag försöker komma med idéer, väcka tankar, till exempel hur man för barns och ungas skull

kunde ta mera fasta på vittnesbörd i gudstjänsten, så att människorna får se exempel på hur kommunikationen med Gud kan gå till. Det här är något vi också kunde ha mera av i Finland. Jag har också talat för att skapa förutsättningar för att barn och unga ska få en plats i gudstjänsten.

Anna-Lena poängterar att hon tillsammans med kyrkans personal vill lyfta upp element som talar till de behov som barn och unga har.

– För tonåringar handlar det om att få höra andras erfarenheter och ta modell av andras konkreta exempel. Det här är kristen fostran, som har både en social och en andlig bit.

Anna-Lena förklarar att även om islam är den största religionen i Senegal är den ursprungliga religionen starkare, och den som får mest uttryck i vardagen och människors liv.

– I Senegal finns det andliga överallt i kulturen. I Finland är vi inte så vana att tala om andevärldens aspekter, men här genomsyrar den allt. När det sker något ovanligt eller uppseendeväckande behöver det ofta få en förklaring även ur en andlig eller kristen synvinkel. Förbönen är också viktig, och man önskar ofta välsignelse och välgång över sina medmänniskor i det vardagliga språket: "Må det gå dig väl".

Anne Marie Dione sammanfattar på serere och fördjupar undervisningen om klimatförändringen för ungdomar i Ngayokhèmes församling.
FOTO: ANNA-LENA SÄRS

Självförsörjningen stärks

Anna-Lena har inlett sin fjärde arbetsperiod och säger att all verksamhet nu kommer att planeras med fokus på att Senegals lutherska kyrka ska stå på egna ben i slutet av år 2028. Fram tills dess stöder Finska Missionssällskapet kyrkan genom missionärernas närvaro och med ekonomiskt stöd.

Kyrkan har redan tagit många steg mot självständighet. Kyrkans ekonomiska förvaltning och färdigheter har förbättrats mycket under de gångna åren. Kyrkan har infört strukturer som kan rulla på av sig själva och anställt en person som utvecklar självfinansieringen.

– Under de åtta år jag arbetat i Senegal har vi redan gjort mycket för att klara av en sådan här situation. Mitt samarbete med Anne Marie Dione vid den lutherska kyrkans avdelning för kristen fostran har länge siktat på att arbetet ska kunna fortsätta självständigt. De strukturer som finns behöver nu bli starkare och fördjupas. Vi får jobba med att stärka kyrkans centralförvaltning. Det behöver göras omstruktureringar och det kommer att finnas mindre personal i framtiden. Vi bör stöda kyrkans initiativ till mer lokalt hållbara strukturer. För att verksamheten ska fungera i framtiden behöver vi hjälpa kyrkan att bli ännu mera självbärande de kommande åren.

Fokus på de unga

Anna-Lena är starkt engagerad i barn- och ungdomsverksamheten och har sett

SENEGALS LUTHERSKA KYRKA

- ★ Missionssällskapet inledde sitt arbete i Senegal år 1974. Verksamheten startade med två lokala predikanter som hade en början till församling. De finlandssvenska missionärerna spelade en mycket viktig roll när kyrkan var ung.
- ★ Senegals lutherska kyrka fick den senegalesiska statens officiella godkännande år 1987. Kyrkan har ca 7 500 medlemmar och leds av pastor Latyr Diouf.
- ★ Med tiden har kyrkan blivit allt mer självbärande och behovet av utom-

stående hjälp har delvis minskat. Kyrkan har gjort stora framsteg till exempel inom utvecklingen av sin självförsörjning. Inom diakoniarbetet har kyrkan utvecklat en modell enligt vilken en församling i taget får en startbudget och utbildning. Målet är att få igång verksamhet som inbringar regelbundna medel till församlingarnas diakonikassor.

- ★ Under de kommande fem åren fortsätter Missionssällskapet stöda kyrkans verksamhet samt dess utveckling av administrativa frågor och ekonomisk självständighet.

arbetet bära frukt.

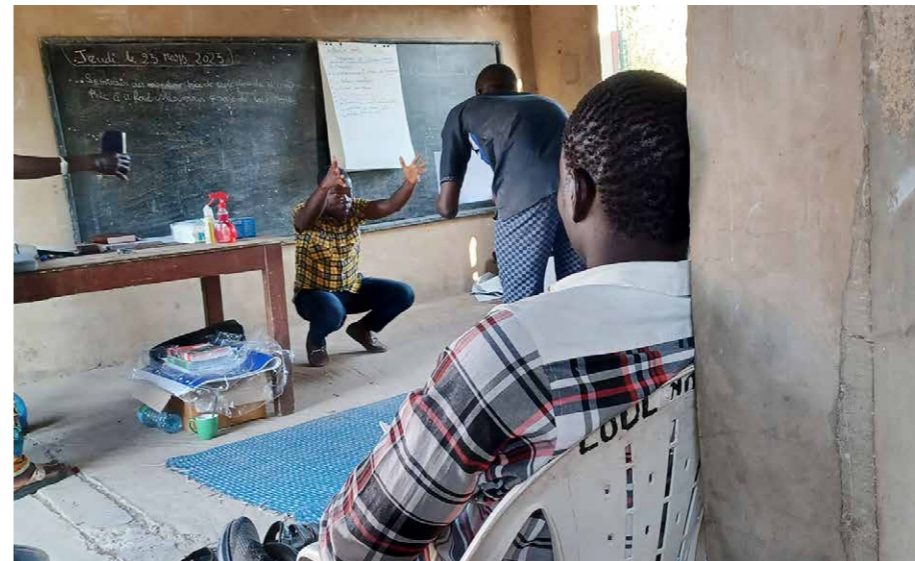
– Men det finns fortfarande massor att göra. Missionssällskapet har introducerat frågor kring barnskydd i församlingarna och utbildat personal och frivilliga kring det. Man har länge jobbat med pilotförsamlingar för att rota ny verksamhet.

– Kyrkan har 13 församlingar plus en missionspunkt. Jag skulle gärna ha hunnit fokusera på alla församlingar för att stärka den verksamhet som finns. Tack och lov jobbar Anne Marie med en ekumenisk rörelse som ger oss stöd för arbetet bland barn.

Anna-Lena ser även en styrka i de kom-

mittéer som grundats på lokal och nationell nivå inom kyrkan. De ger verksamheten en stark lokal förankring och en framtid.

– Församlingarna måste lära sig att samla in medel för att till exempel söndagsskolan och skriftskolan ska fungera. Det viktigaste är att människor lär känna Guds ord, lär känna Jesus, men till det kristna livet hör ju också att man ger av sin tid och sina resurser till Guds rike. Att stöda ekonomiskt är en viktig del. Tanken är att det ska finnas små kassor för varje viktig aktivitet i församlingen, så som körer, barnverksamheten och skriftskolan.

Församlingarnas ledare lär sig att göra undervisningen intressant.
FOTO: ANNA-LENA SÄRS

Att uppskatta det goda

Anna-Lena uppskattar senegalesernas förmåga att se det fina i vardagen.

– Ett möte kan ta länge i Senegal, och man har mera luft i arbetet. Att ha bråttom ses till och med som en last. Man kanske inte behöver ha brådis, man kan ta sig tid för människor och för att leva. I senegalesernas värld tar man fasta på de människor man har runt sig, och fokuserar på det som är bra. Man försöker leva ett gott liv fast stora saker i samhället inte fungerar.

Anna-Lena säger att vi kristna är kallade till enhet.

– Kyrkan är hela kristenheten. Den tillhör inte bara en kultur. När vi fastnar i vår lilla bubbla tänker vi ibland att hela världen fungerar som vi. Då förminskar vi också dem som inte betar sig enligt det som stämmer överens med våra värderingar. Jag tror det är jätteviktigt att kyrkan lär sig av andra kristna och inte bara speglar sig i en kultur. De facto är den finländska kulturen väldigt långt från den kultur som gestaltas i Bibeln. Vi behöver träffa människor från andra kulturer som kan lära oss saker om Gud som vi själva missat.

Anna-Lena påminner om varför mission är viktigt:

– Om vi vill leva i en värld som är mera himmelsk behöver vi bete oss så. Vi behöver ta exempel av Jesus och hans lärjungar; ta emot den kraft som han vill ge oss. Vi ska sprida Guds rike, som är målet och

vägen. Vi ska leva så redan nu; leva så att Guds rike sprider sig. Ju flera som tar till sig det här, desto närmare kommer vi. Men vi är beroende av Jesus i allt detta.

Globala rättvisefrågor är även viktiga för Anna-Lena.

– Vår välfärd bygger på orättvisa strukturer. Europa får mer välfärd av Afrika än vad vi ger i bistånd. Hur kan vi tänka att vi har rätt att inte ta resten av världen i beaktande, och med murar stänga ute dem som saknar vad de behöver?

Stora förändringar i människors liv

Församlingsbesöken under hemmaperioden har gett Anna-Lena nya insikter.

– Vi är en länk i en kedja. Tillsammans bildar vi ett team. Alla som engagerar sig i församlingarna, Missionssällskapet i Finland, missionärerna, senegaleserna, de enskilda som tar emot stöd. Jag har insett hur mycket alla gör på lokalnivå. När man jobbar i ett utvecklingsland blir det synligt att små saker kan göra under. När strukturer är dåliga i samhället åstadkoms förändring på individnivå, familjenivå, gruppnivå och ortsnivå. Den förändringen är enorm.

Anna-Lena har deltagit i seminarium där hon träffat representanter bland annat från grannlandet Mauretanien.

– Det som har sätts i den lutherska kyrkan i Senegal kommer att ha en inverkan på hela Västafrika!

Anna-Lena vill till sist lyfta fram några förbönsämnen.

– Det kommer att behövas ledning. Det är viktigt att alla skulle vara på samma linje och tillsammans arbeta åt det håll kyrkan ska gå i Senegal. Be gärna att kyrkan ska få stabilisera sig och växa. Be för att församlingarna ska kunna ta hand om dem som är med i kyrkan och lära dem vad kristendomen går ut på, lära ut Bibeln och nå nya områden.

– Kyrkan behöver tid att fundera på vad som är viktigt och fokusera på praktiska frågor. Vissa församlingar är jättestora. Be för hur prästerna ska få sina löner i framtiden. Ska lönen komma direkt från församlingsborna, eller från kyrkan? Be för en gemensam syn i övergångstiden. Be för gemenskap och enhet.

I skrivande stund har Anna-Lena även tankarna på kyrkans årsfest.

– Vi har barnprogram där och brukar planera frenetiskt några långa dagar inför festen. Anna Marie är duktig och brukar få det att fungera. Ungefär tusen personer deltar i festen. På barnprogrammet är det ungefär 300 barn! Det blir 3–4 intensiva timmar i stor hetta, skrattar hon. ∞

VISSTE DU? Anna-Lena bodde i Senegal tills hon var sex år och återvände dit året hon fyllde 13, då föräldrarna Asta och Göran Särs var utsända av Finska Missionssällskapet.

Följande församlingar stöder

Anna-Lenas arbete: Petrus, Gran-kulla, Borgå, Karis-Pojo, Mariehamn, Jakobstad, Nykarleby, Karleby, Solf, Vasa och Korsholm samt Förbundet Kyrkans Ungdom och Finlands svenska prästhemsförbund.

Du kan stöda Anna-Lenas arbete genom att ge en gåva till:

Finska Missionssällskapet
FI38 8000 1400 1611 30
Märk gåvan: S12024

Insamlingstillstånd: RA/2020/1538,
Åland ÅLR 2023/6487

GLIMTAR FRÅN VÄRLDEN

Chandra Kumari Sonar berättar att hon tack vare förbättrade odlingstekniker kan odla grönsaker och frukter utanför de vanliga skördeperioderna. **FOTO: SABRINA DANGOL**

Följ framstegen i Nepal – näringsrik skörd ger ekonomisk trygghet

På vilket sätt berör utvecklingsarbetet de mest utsatta människorna i Nepal? Och vad tycker lokalbefolkningen om satsningarna? De här frågorna svarar vi på i två nyproducerade videon med svensk textning.

Chandra Kumari Sonar delar med sig av utmaningar och glädjemen i vardagen. Hon berättar ivrigt om odlingen av tomat, bananer, guava, citroner och päron.

"För fem år sedan var livet svårt, men nu räcker maten till. Vi har gjort enorma framsteg tack vare projektet", säger hon. Invånarna i bergstrakten Dhading har

bättre hälsa och tillgång till näringsrik mat och rent dricksvatten tack vare arbetet. Barnäktenskapen har minskat och befolkningen har flera möjligheter att försörja sig tack vare de goda skördarna.

Kortfilmerna har producerats med stöd av finländska medel för utvecklingsarbete. De kan ses på vår Youtube-kanal i den svenskspråkiga spellistan: [youtube.com/missionfi](https://www.youtube.com/missionfi)

Stöds av Finlands utvecklingsarbete

Anna Tikum kartlägger kyrkans diakoni i Botswana

Så här kan en arbetsdag se ut när Anna Tikum bearbetar sitt material från församlingsbesöken i Botswana. Anna har åkt runt i Botswanas lutherska kyrka och bekantat sig med arbetet, samarbetsparterna och deras utmaningar.

Anna skriver en rapport baserad på 19 intervjuer med kyrkans personal, biskopar och nyckelpersoner gällande diakoniarbetet. Utredningen belyser verksamhetens historia, hur nuläget ser ut och vilka visioner kyrkan har.

"Målsättningen är att rapporten ska fungera som en grund när kyrkan diskuterar kring diakoniarbetet och bestämmer om dess framtid", förklarar Anna.

De intervjuade var alla överens om att ungdomarna i Botswana hör till dem som i dag har det allra svårast och som därför måste räknas till de mest utsatta.

Kyrkans församlingar är utspridda på ett geografiskt stort område. Anna färdades till exempel närmare 3 000 kilometer under en vecka i augusti för att göra tio intervjuer. Anna berättar att hon trots de långa bilresorna är glad över alla möten i församlingarna. Hon har också blivit bekant med familjens nya hemland under sina färder.

Anna Tikum är Missionssällskapets sakkunniga i diakoni och psykosocialt stöd. Hon började arbeta i Botswana tillsammans med sin man Bertrand förra våren. **FOTO: PRIVAT**

Nya missionärer till Nepal, Senegal och Colombia

Missionssällskapet har välsignat nya missionärer för sina uppdrag. Lotta Gammelín har valts till landschef för arbetet i Nepal. Marjo Paavola sänds till Colombia som sakkunnig i ekonomiskt stöd och uppföljning för arbetet i Latinamerika. Anu Vasamies-Hackenbruch blir landschef för Senegal.

Lotta Gammelín har nyligen doktorerat i teologi och verkat i Tanzania. Hon är nu på väg till Nepal för första gången.

"Välsignelsen ger trygghet och frid mitt bland alla förändringar. Man blir påmind om att den som kallar är trofast och att jag själv utgör en liten bit av det stora gemensamma arbetet."

Marjo Paavola har 25 års erfarenhet av utvecklingsarbete i Asien, Afrika och Latinamerika. Hon talar en god svenska och är gärna i kontakt med församlingar i Borgå stift om så önskas.

"Jag blir lätt entusiastisk över kontakten med olika människor, av

Nya missionärer redo för sina uppdrag. Från vänster Lotta Gammelín, Marjo Paavola och Anu Vasamies-Hackenbruch. **FOTO: HANNA OJA-NISULA**

lagarbete och att se Guds handavtryck i världen. Mitt mål är att hitta praktiska lösningar och förbättra människors levnadsförhållanden, särskilt bland marginaliserade folkgrupper."

Kamratstöd visar vägen framåt

Rodrigo Martínez Banguera trampade på en mina när han gick till jobbet på landsbygden i Chocó, Colombia. Finländaren **Markku Poikela** skadades i en olycka med en fyrhjuling. Båda arbetar nu för att personer med funktionsnedsättning ska få sina rättigheter uppfylla.

I en nyproducerad video diskuterar de tillsammans vikten av kamratstöd och funktionshindrade personers möjligheter att leva ett gott liv i respektive länder. Missionssällskapet hjälper personer som skadats i minolyckor i Colombia. Videon har producerats med finländska medel för utvecklingsarbete. Se den med svensk textning på www.youtube.fi/missionfi

Anna Lundén intervjuar Rodrigo Martínez Banguera, som byggt upp ett nytt liv efter att ha trampat på en landmina. **FOTO: ANNA LUNDÉN**

Joanna Lindén-Montes sammanställde texterna.

Eulogia utsattes för familjevåld – nu jobbar hon för kvinnors väl

Eulogia Huanca, 39, bor på höglandet i Bolivia. Hon bär med sig många tunga livserfarenheter. Kyrkan ger henne ny kraft och motivation att hjälpa andra kvinnor.

Då Eulogia var 15 år blev hon våldtagen och födde en son. Hon var tvungen att avbryta sin skolgång för att kunna försörja sig själv och barnet, eftersom hennes föräldrar inte tillät den unga ensamförsörjande mamman att bo kvar hemma. Föräldrarna ordnade med en make åt Eulogia, men han utsatte henne för både fysiskt och psykiskt våld.

”Varje dag var värre än den förra. Min man förringade och misshandlade mig”, berättar Eulogia.

För att kunna försörja familjen, som med tiden utökades med ytterligare tre barn, beslöt Eulogia att börja sälja mat till gruvarbetarna på landsbygden. Men då blev maken mycket svartsjuk och ännu mer våldsam. En dag kom Eulogia hem till en tom bostad. Mannen hade tagit med sig alla deras ägodelar och även fört bort dottern. Eulogia fick senare tillbaka sin dotter, men livet som ensamförsörjare var tungt.

”Jag grät och undrade vad jag skulle ta mig till, ensam med fyra barn. Jag bad förtvivlat Gud om hjälp.”

Eulogia började arbeta som kokerska vid en gruva och tog alltid barnen med sig till arbetsplatsen, eftersom hon saknade möjlighet till dagvård. En dag skedde en olycka i gruvan som krävde hennes dotters liv. Eulogia drabbades av en djup depression.

”Jag hade svåra skuld känslor och tyckte att det var mitt fel att min dotter dog. Jag ångrade att jag klagat över hur tungt livet var med fyra barn. Jag önskade så innerligt att min dotter fortfarande levat.”

Nystart i livet tack vare kyrkans kvinnoarbete

Eulogia fann vägen till den lutherska församlingen och livet började åter fyllas av hopp. Hon lade märke till församlingens afisch om en samling för kvinnor och kom på det sättet med i gruppen Kvinnor på Hoppets väg, vars arbete stöds av Missions-sällskapet.

Via utbildningar fick hon kunskap om sina rättigheter och de lagar som förbjuder våld, vilket gav henne bättre beredskap när det gällde att kräva sina rättigheter av exmaken. I fjol lyckades hon få denne att betala underhållsbidrag för barnen.

I dag bor Eulogia i byn Antaquilla, på fem kilometers höjd över havet. Hon driver en egen butik och är med i ledningsgruppen för den lutherska församlingens kvinnoarbete. Hela familjen besöker församlingen. Eulogias tre söner, nu 24, 18 och 16 år, är ivriga studerande och den äldste har redan avlagt ingenjörsexamen.

”Min största dröm är att alla mina barn ska få en bra utbildning”, säger Eulogia hoppfullt.

Pojkarna hjälper sin mamma genom att till exempel laga mat och tvätta kläder. Tillsammans med mamman har de också deltagit i kurser som arrangerats inom kyrkans kvinnoverksamhet.

”Mina söner har haft stor behållning av utbildningarna och de har redan förklarat att de inte vill vara som sin far, utan de vill utbilda sig och i framtiden vara bättre makar och familjefäder än han”, ler Eulogia.

Den unga generationen inger också hopp om en bättre framtid. ”Jag tackar

Eulogia Huanca har haft ett traumatiskt liv, men tack vare kyrkans kvinnoarbete har hon funnit kraft att försvara sina rättigheter och bygga upp ett bättre liv för sig och barnen. Hon arbetar också för andra kvinnors välbefinnande.

varmt vår Gud, kyrkans kvinnoverksamhet och finländarna, som bidrog till att jag fick hjälp. Tack vare ert stöd har vi kunnat minska på våldet och många kvinnor i min situation har äntligen fått sina rättigheter uppfylla.”

Glastaket krossades i Bolivias kyrka

Eulogias svåra erfarenheter är tyvärr inte ovanliga i Bolivia där machokulturen har djupa rötter. Enbart i Eulogias hemby finns det många kvinnor med likartade upplevelser i bagaget.

”Vi har varit tvungna att forcera många hinder”, suckar pastor **Bertha Uturunco**, koordinator för kvinnoarbetet inom Bolivias evangelisk-lutherska kyrka.

Liksom Eulogia och Bertha hör en stor del av församlingsmedlemmarna till något ursprungsfolk.

”Kvinnorna har varit rädda för att yttra

sig och agera. Tidigare ville man till exempel inte att kvinnorna skulle gå på utbildningar, för man menade att dessa var avsedda enbart för männen. Fortfarande

Pastor Bertha Uturunco är koordinator för kyrkans kvinnoverksamhet. Hon är även kyrkans första kvinnliga vice president. Hon håller i ursprungsfolkens Wiphala-flagga, som vävts av församlingsmedlemmarna, samt Bolivias flagga.

stöter vi på många fördomar och en hel del diskriminering, i synnerhet på landsbygden.”

Bertha, som tillhör aymarafolket, är den första och hittills enda kvinnan som valts till vice president för Bolivias lutherska kyrka. Nu leder hon projektet Kvinnor på Hoppets väg, som syftar till att främja kvinnornas rättigheter och förbättra kvinnornas ställning både i kyrkan och samhället.

Det ordnas utbildningar för både kvinnor och män kring mänskliga rättigheter, könsroller och förebyggande av våld, bland annat genom att öka kännedomen om lagstiftningen. Man vill också verka för kvinnligt ledarskap och kvinnornas ekonomiska självbestämmanderätt. Det finns mycket att åtgärda; även i församlingen händer det att man tycker att kvinnans roll är att koka te, städa, pryda kyrkan och tiga då männen talar.

Du kan stöda arbetet i Bolivia genom att ge en gåva till:

Finska Missionssällskapet
FI38 8000 1400 1611 30
Märk gåvan: B12024

Insamlingstillstånd: RA/2020/1538,
Åland ÅLR 2023/6487

Kunskapen förs vidare

Våld mot kvinnor har varit vanligt i Bolivia redan länge. Under coronapandemins och utgångsförbudens tid ökade arbetslösheten, utkomstproblemen, fattigdomen och spänningarna i familjerna. Därmed eskalerade också familjevåldet och mordet på kvinnor och barn.

Otaliga bolivianska familjer får sin utkomst inom den inofficiella sektorn, till exempel genom försäljning på gatorna. Utegångsförbuden var ett hårt slag mot många bolivianers ekonomi och välbefinnande.

Det oavlönade arbete som kvinnorna utför i hemmet för familjens bästa värdesätts inte heller. ”En make kan säga till en hemmamamma: du kan ingenting, du gör ingenting, du går bara här hemma”, säger Bertha sorgset.

Ett av projektets syften är också att öka uppskattningen av kvinnornas arbete i hemmet och ifrågasätta invanda könsroller. ”Många män undviker att ta ansvar för sin familj, men tack vare våra utbildningar har kvinnorna blivit bättre på att kräva sina rättigheter.”

”Mest motiveras jag av att se de positiva förändringarna och de allt lyckligare familjerna. Visst sker det förändringar, låt vara att det går långsamt. Många har sagt att de vill föra vidare kunskapen”, konstaterar Bertha med glädje.

”Jag tackar av hela mitt hjärta alla er som stöder och möjliggör vårt arbete. Utan er skulle vi inte kunna verka, ert stöd är en stor välsignelse för oss alla!”

Text och foto: Katja Tynkkynen

Artikeln har översatts av en volontär.
Vi tackar för insatsen!

Evangeliet sprider sig i Colombias förorter – de unga vill bryta våldskulturen

Med en smått betänksam min lämnar taxichauffören av mig i en avkrok i Bucaramanga. Chaufförens bekymmer är befogade, men bakom de stängda dörrarna avslöjas en helt annan värld.

TEXT OCH FOTO: ANNA LUNDÉN

Heidi, Sara och Tomas är aktiva i Colombias lutherska kyrka, som har 1 300 medlemmar.

Förorten San Marcos är kaotisk med sina olika huskonstruktioner och inofficiella elinstallationer. Framför allt är den här förorten uppenbart fattig. Jag förstår snabbt att man inte rör sig här ensam – i synnerhet inte om man är kvinna, därtill utlänning, och med ryggsäcken full av kamerautrustning.

Min colombianska kollega **Ingrid Diaz Sobrina** dyker upp som från ingenstans och för mig vant genom gatulabyrinten. Lokala äldre sitter och dricker sitt kaffe i de stenbelagda gränderna och utforskar med nyfikna ögon främlingen som har kommit till deras hemknutar.

Snart förs jag genom någonting som liknar en garagedörr in i församlingens utrymme. Gudstjänsten har redan börjat. Det första intrycket av förortens karghet försvinner med detsamma, och liksom så ofta i Colombia, hinner man inte börja känna någon blyghet. Min hand fattas snabbt av 37-åriga **Leydi Motta**. Hon är församlingens koordinator och ber mig slå mig ner intill henne. Senare berättar Motta att hon under en lång tid avstod från kyrkobesök på grund av sin svåra livssituation, tills hon fann en ny trygghet i lutherdomen.

”Det är farligt i vårt bostadsområde och vi är rädda ibland, men i församlingens utrymme känner vi oss trygga. Ingen annanstans har man tagit så väl hand om oss som i den lutherska kyrkan”, säger hon.

Motta gillar också att man i den lutherska kyrkan inte ordnar högljudda och stora festillfällen. Istället stillar man sig och ger rum för den heliga Anden att höras i människornas hjärtan, berättar hon.

De ungas och lekmannaprästernas tid

Colombias lutherska kyrka strävar efter att skapa hopp där det behövs mest. Av landets 52 miljoner människor lever 40 procent i fattigdom.

Under de följande dagarna besöker jag flera församlingar och missionspunkter i utkanterna av staden Bucaramanga, som har cirka en halv miljon invånare. Staden är en av de fattigaste i Colombia och kyrkans anställda berättar att barnen i förorterna lidit av svår hunger, i synnerhet under pandemin.

Här, liksom nästan överallt i Colombia, arbetar över 60 procent av befolkningen på den inofficiella arbetsmarknaden, vilket

innebär en fortlöpande osäkerhet om bröd för morgondagen. Över en halv miljon colombianska barn under 5 år lider av kronisk undernäring.

Den lutherska kyrkan i Colombia verkar genom 21 olika församlingar och missionspunkter i 13 städer. Alla områden har dock inte en egen präst och därför har systemet med lekmannapräster en stor betydelse i kyrkans verksamhet. I arbetet som stöds av Missionssällskapet stärker man, utöver kyrkans egen verksamhet, även aktiveringen av dess medlemmar och evangelisationsarbetet.

Koordinator **Zulma Ojeda** berättar att kyrkan speciellt vill koncentrera sig på att stärka tron hos tonåringar och unga vuxna. Vad betyder den lutherska kyrkan för ungdomarna? Hur ska de kunna bli bärande krafter i sina samfund, andliga ledare?

”De unga blir intresserade av vår kyrkas verksamhet när de känner samhörighet”, säger Ojeda.

Enligt henne har många som finner sin väg till den lutherska kyrkan tröttnat på hierarkiska system eller skrämselfredningar inom andra kyrkor. Ojeda poängterar att i kyrkan bör alla vara delaktiga, dela information och tillsammans bilda gemenskapen. Kyrkan ska vara som en familj, vilket är just det som många i utmanande levnadsförhållanden saknar.

Kyrkan fokuserar på att stärka kvinnorna. Trots att kvinnorna och barnen ofta har den svagaste ställningen i det colombianska samhället, saknar inte kvinnorna i Bucaramanga styrka. **Silva Socorro**, 42, och **Martha Ruiz**, 58, studerar båda evangelisation och söndagsskolledning med stöd av Missionssällskapet.

”Vi är inte rädda för att tala om tron. Trots att den stora majoriteten i Colombia är katoliker och man lätt stämplar oss protestanter och till och med ropar gläpord efter oss, talar vi varje dag om tron”, berättar Martha Ruiz.

Kvinnorna studerar till söndagsskollärare med stöd av den lutherska kyrkan i Colombia. De poängterar att det finns ett stort behov av att lära ut bibelkunskap, eftersom kristendomsundervisningen är mycket bristfällig i skolorna. Kvinnorna anser också att man behöver förstå barnens verklighet och hur de regionala utmaningarna inverkar på deras uppväxt.

Det är viktigt för kvinnorna att alla som

De unga församlingsmedlemmarna Nery Saray och Jhoyan Smit deltar i skärtorsdagens gudstjänst i församlingen San Marcos i förorten Bucaramanga.

Långfredag vid missionspunkten La Gracia i Bucaramanga. Församlingsmedlemmarna funderade på Jesu sista ord på korset.

Zulma Ojeda arbetar med att stärka kyrkans verksamhet. Här predikar hon i sin roll som lekmannapastor i församlingen Martin Lutero i Bucaramanga. Hon anser att alla behöver en roll i kyrkan.

Du kan stöda Colombias lutherska kyrka genom att ge en gåva till:

Finska Missionssällskapet
FI38 8000 1400 1611 30
Märk gåvan: C12024

Insamlingstillstånd: RA/2020/1538,
Åland ÅLR 2023/6487

Ungdomarna i församlingen i Ibague poserar med pastorn Martin som syns i vit tröja i översta raden.

önskar få delta i kyrkans utbildningar. Alla kan nämligen lära sig och undervisa varandra om Guds nåd och kärlek, säger de.

Droger och gängvåld

Ett halvt år senare befinner jag mig åter i en taxi med en bekymrad chaufför, denna gång i Ibague i centrala Colombia. När jag kommer fram till förorten försvinner fördomarna igen omedelbart. Jag följer med ungdomarna till ett ungdomsprogram i El Eden-församlingen.

Ungefär 20 lokala tonåringar vandrar vant genom det slitna men färggranna slumområdet. De pekar ut olika platser och pratar livligt om förorten. Litet längre bort från kyrkan kan man till exempel se en ”invación”, ett inofficiellt bostadsområde med plast- och träruckel som bebos av flyktingar.

När vi går över floden berättar de unga i förbigående om narkomaner som rör sig i området, och snart går vi förbi en skola, där man enligt hörsägen ”utbildas till tjuvar”.

Ungdomarna försäkrar dock att man klarar sig i området, bara man inte blandar sig i andras affärer och håller ihop.

Församlingens präst, **Martin Gonzáles**, berättar att de unga tycker om när man talar om människorelationer vid lördagssamlingarna. Det förs också mycket diskussion om andliga frågor.

Pastorns blick blir dock bekymrad när han berättar att de ungas bostadsområde

har definierats som det allra fattigaste i landet. Fattigdomen för med sig många faktorer som påverkar de ungas liv, som gängvåld och prostitution.

”Det viktigaste vi kan göra är att vara närvarande och stöda dessa unga. Det är den bästa medicinen mot problemen i vårt område”, säger han.

Fred föds ur kärlek

Vi kommer till församlingens utrymme. Ämnet för samlingen är barns rättigheter och konfliktlösning. Ungdomarna funderar på sina egna rättigheter, men också på vilka värderingar de har lärt sig hemifrån och hur dessa inverkar på det egna beteendet.

Jag blev väldigt tagen av hur noggrant de unga funderade på hur de påverkas av olika stereotyper i samhället och hur Colombias våldsamma historia speglas i deras bostadsområde.

Under dagens gång märker jag hur de unga övervinner sin blyghet och börjar närmar sig mig. Så småningom klarnar det att jag är den första utlänning många av dem någonsin mött. Frågorna om Finland och Europa haglar tätt, men vi funderar också tillsammans på vikten av utbildning. Bristen på utbildning skapar ett ojämlikt utgångsläge i de ungas liv.

När vi går tillbaka till kyrkan söker sig 15-åriga Tomas till mig. Han berättar om sina utmaningar i skolan och den osäkra framtiden.

”På min mors begäran hjälper jag mina grannar i förorten, men det är deprimerande att se så mycket lidande”, säger Tomas.

Jag förstår väl den unga mannens osäkra sinnesstämning och funderar på hur mycket förhållandena i förorten påverkar barnens framtid. Tre fjärdedelar av colombianerna bor i städer, men många är tvungna att bo i inofficiella bostättningar, som de själva byggt.

När gudstjänsten börjar försvinner dock mina dystra tankar och jag får själv märka vilken kraft som strömmar ur gemenskapen och hur hela församlingen fylls av glädje. Prästen Martin talar – och till församlingens fröjd sjunger han också. Han sjunger om hur vi först måste hela våra egna sår. Därefter kan vi fundera på hur vi kan ta hand om varandra, vår värld, och sprida frid runt omkring oss. Jag märker att Tomas sitter i samma bänkrad som mig och förvånas över hur en så livlig pojke lyssnar så koncentrerat och med så stort allvar på prästen.

Hur lätt är det inte att vara rädd för den kaotiska förorten? Och hur lätt försvinner inte den fördomen när man blir bekant med dess invånare? Människor som längtar efter stöd, hopp och gemenskap, såväl i vardagen som i kyrkbänken. En gemenskap med vars hjälp de kommer närmare glädjebudskapet, närmare den kärlek som övervinner allt. <

Översättning: Christina Heikkilä

Tro. Hopp. Kärlek.

VAD VÅR VÄRLD BEHÖVER

Missionsfest lördag 25.5.2024 på kyrkbacken i Gamla Vas

Kom med på en dag om mission och vårt globala ansvar. Temat är tro, hopp och kärlek – något vi alla behöver och som vi alla är kallade att sprida i världen.

Medverkar gör verksamhetsledare Pauliina Parhiala (virtuellt), missionärerna Tomas Kolkka, Christina och Andrey Heikkilä, anställda vid Finska Missionssällskapet och Korsholms svenska församling.

Programmet är öppet för alla, men den som vill delta i måltiderna bör anmäla sig. För dagen säljs ett matpaket à 38 €/vuxen och 19 €/studerande och barn. Sista anmälningsdag är måndag 13.5 till pastorskansliet i Korsholm, tfn 0400 415 008 och e-post korsholms.svenska@evl.fi.

Ett mer detaljerat program hittar du på:
www.finskamissionssallskapet.fi/missionsfest

Arrangörer: Finska Missionssällskapet och Korsholms svenska församling

VÄLKOMMEN!

10.00 Välkomstkaffe

10.30 En gemensam jord
Inledning till dagens tema och panelsamtal.

12.00 Lunch

13.00 Glimtar från världen
Hälsningar, berättelser, videoklipp och musik från den världsvida kyrkan.

14.30 Kaffe

15.00 Workshoppar – välj en
1. Hopp trots allt: mission i Latinamerika.
2. Pilgrimsvandring och mission.
3. Guidad rundtur på kyrkbacken.
4. Förbön för den världsvida kyrkan.
5. Idéverkstad kring församlingens mission.
6. Grillparty och besök i klockstapeln.

16.30 Middag

17.30 Mässa med sång och musik

Dela med dig på din bemärkelsedag

Har du eller någon anhörig orsak att fira i år, till exempel födelsedag, bröllop eller pensionering? Vill du ge dina närmaste möjlighet att istället för presenter ge en gåva till ett ändamål som du brinner för? Då kan du starta en bemärkelsedagsinsamling!

Ta kontakt med oss redan nu eller senare när bemärkelsedagen närmar sig.

Ring numret **040 764 8051** på vardagar kl. 9-15

Mejla info@finskamissionssallskapet.fi

Läs mer på finskamissionssallskapet.fi/bemarkelsedag

Israels tröst

Det förekommer ibland diskussioner om hur länge julen skall firas. Får man kasta ut den vid trettondagen, tjugondag Knut eller varar den ända intill påska? Mitt eget inlägg i den frågan är klar: julen varar intill kyndelmässodagen. Det är då som Jesus bärs fram i templet och den gamle mannen Symeon fylls av glädje och förundran. Nu är han här, Israels tröst och Världens ljus! Lovsången stiger upp ur den gamle mannen och än i dag stämmer vi in:

Herre, nu låter du din tjänare gå hem, i frid som du har lovat. Ty mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel. (Luk 2:22-23)

Inför påsktiden möts Jesus också av lovsång i form av palmsöndagens Hosianna-hymner. Messias, Israels tröst och Världens ljus hade kommit till folket. Förväntningarna på honom var höga. Judarnas kung skulle äntligen göra slut på förtrycket, lidandet och våldet i landet. Men i stället blir Jesus den som får gå lidandets väg och under folkets jubel

går han mot sin död. Världens frälsning kom till människor och budskapet om Israels tröst kom att gå ut i hela världen. Evangeliet har snart spritts till alla länder och folk, men Guds rikes verkningar syns ändå inte alltid i vår värld. Mörkret känns kompakt fast vi går mot ljusare tider.

Så i vår tid tror jag att det är viktigt att uthålligt hålla fast vid löftet att Israels och hela världens tröst faktiskt är på kommande igen. Samma ljus som Symeon såg gå upp, samme Messias som dog och uppstod, ska ännu en gång komma till oss – i härlighet. Och då – äntligen – uppfylls mänsklighetens mångtusenåriga längtan: vår Herre, Messias, Kung över universum skall med sitt rike ge oss den fred, frid, tröst, tro, det hopp och den kärlek som vi så innerligt behöver.

Helena Rönnberg

kaplan,
Sibbo svenska församling

